

Prædiken søndag d. 27. april 2026.

Metodistkirken i Odense. ©Thomas Risager, D.Min.

Tekster: 1. Thess 5,16-18 & Fil 4,4-7

Gospelgudstjeneste med Emmaus - Taknemmelighed

Måske kender du dig selv, eller én tæt på dig, i det eksempel, som jeg kaster ud her, som indledning til en tale om taknemmelighed.

Et menneske, som kan se på sit liv, hvor alt egentlig er i orden.

Der er en familie, de er sunde og raske. Det går børnene godt. Der er gode venner. Karrieren er helt acceptabel, man bor et helt ok sted. Man kan altid ønske sig flere penge, men det er faktisk okay.

Set i forhold til så mange andre, og især da hvis man løfter blikket og ser til Ukraine eller Mellemosten, så er der jo ikke noget at klage over.

Men lykkelig er alligevel for stort et ord.

Den ene dag tager den anden og man er nærmest sådan bare, ja ok altså.

Uden at vi skal have en samtale om det her, er det så noget, vi kan genkende?

Jeg kan i perioder genkende det, og det sker, at der er nogen der omtaler mig som en gammel sur mand.

Det er underligt, at vi mennesker har så let ved at vores fokus fanges af det, som vi ikke synes er ok, og at det

2 af 5

kommer til at fylde utroligt meget, selvom alt omkring os, faktisk er helt fint.

Her er taknemmelighed lidt langt væk, men så er man ikke alene.

Det er altså meget menneskeligt.

Min tjeneste som præst i en global kirke bringer mig ofte sammen med mennesker, som lever liv, der er radikalt anderledes end mit.

Jeg har kollegaer alle mulige steder, og lad os bare sige det sådan, at deres forhold er anderledes end mine.

Jeg er helt med på, at penge ikke er alt, men jeg har kollegaer i Angola, som skal være meget tilfredse, hvis det lykkes at få en månedsløn på \$100.

Med al risiko for at generalisere og presse citronen for hårdt, så er det sjældent de præster, jeg kender fra fattige egne af verden, som brokker sig over tilværelsen. Det er langt mere udbredt blandt mennesker, som har hverdage, der ligner mine.

Måske er en af baggrundene her, at vi lever i et samfund, så fyldt med diverse sikkerhedsnet og goder, at vi nemt kommer til at se på mange ting i livet, eller selve livet, for den sags skyld, som noget, vi har ret til – en rettighed!

De af os, der har prøvet at være meget syge, eller være i ulykker, vi ved, at livet, vi har, kan forsvinde mellem fingrene på os i løbet af et splitsekund.

Er livet en rettighed, som man har krav på, eller er det en gave, som man kan være taknemmelig for?

I teologiske kredse er tyskeren Albert Schweitzer ofte tilskrevet følgende:

“Det er ikke lykken, der gør os taknemmelige, men taknemmeligheden, der gør os lykkelige.”

Bliver vores gængse opfattelse af taknemmelighed ikke vendt på hovedet her? Skal taknemmeligheden være en forudsætning for lykken og ikke omvendt?

Taknemmelighed kommer vi aldrig til at føle overfor en rettighed, men vi kan opleve det i forhold til en gave. I forhold til noget, som sker uventet.

Hvordan mon vores opfattelse af livet og verden ville være, hvis udgangspunktet var taknemmelighed?

Hvis vi startede med at sige til os selv, og måske endda vores partner: “Jeg er taknemmelig for mit liv, jeg er taknemmelig for dig!”

Hvad mon det vil gøre med vores opfattelse af tilværelsen?

Jo, der sker meget ondt i verden, og det skal vi ikke vende ryggen til.

Men hvad hvis vi så alt det gode, som også sker? Der er vitterligt mange gode ting. Andelen af mennesker, der lever i ekstrem fattigdom, er væsentligt reduceret.

4 af 5

Vi bliver bedre til at behandle sygdomme, der er flere mennesker, der lærer at læse og regne, ... Og sådan kan vi blive ved med at nævne positive udviklinger.

Der er egentlig en hel del at være taknemmelig for.

De fleste mennesker, uanset om man kalder sig troende, beder til Gud, hvis vi presses nok. Jeg vil hævde, at det er lige så menneskeligt, at vi får sendt en tanke til Gud, eller hvad vi nu kalder ham eller hende, med tak, når noget uventet fedt viser sig i vores liv.

Taknemmelighed viser os vej til Gud og forbinder os til Gud.

De første kristne skilte sig ud ved at have taknemmelighed som en livsform, og ikke kun en følelse. Det kommer til udtryk i et af de allerførste bibelske skrifter, hvor der står: "Vær altid glade, bed uophørligt, **sig tak under alle forhold**; for dette er Guds vilje med jer i Kristus Jesus." (1. Thess 5,16-18)

Hvordan kan det se ud i 2026?

Husk at sige tak! Ikke for at opføre os dannet, men for ikke at gøre livet småt og os selv mindre.

Uden tak reducerer vi alting til selvfølgeligheder til rettigheder.

Der er ikke langt fra det selvfølgelige til det ligegyldige.

Uden taknemmelighed bliver tilværelsen glædesløs, flad og kynisk.

Tæl dine gaver: Kroppen, føden, vennerne, fuglesangen, musikken, din elskede – at du overhovedet kan trække vejret frit.

5 af 5

Og husk så at sige Gud tak!

Taknemmeligheden er en livsform, og den taknemmelighed kommer måske før følelsen af taknemmelighed.

Og hvis Albert Schweitzer har ret, så kan taknemmeligheden ligefrem føre til lykke.

Men det begynder alt sammen med at sige tak under alle forhold, som Thessalonikerbrevet opfordrede de første kristne og os til.

Jeg tænker, at det er værd at prøve.

TAK

Amen